

Kära Ameliavänner!

Hoppas ni alla har en härlig ledighet bakom er nu när sommaren går mot sitt slut. Amelia ser just nu fram emot att sommaren närmar sig. Det är inte alltför kallt och fortfarande ljust när klockan är sex. Men det är fortfarande många och långa elavbrott så kvällsarbetet sker som oftast i paraffinlyktornas sken. Jag talade med henne för en dryg vecka sedan och Lisette ringde henne i torsdags. Jag håller med Lisette om att det är mysigt att prata med Amelia men man blir också rörd och önskar man kunde åka ner och hjälpa till. För Amelia betyder vänskapen och stödet från oss väldigt mycket. Och jag är glad över att det funnits 10000rand på kontot varje månad. Tack!

Allt går sin gilla gång på Sakhumzi. Barnen mår bra förutom lite förkylningar. Amelia däremot har högt blodtryck och blir yr på kvällarna samt känner ibland en skarp smärta bakom höger öra. Detta gör att hon oroar sig för att hon skall få en hjärnblödning. Hon hade just fått nya mediciner efter ett besök hos vad hon kallade "The day doctor". Några av pojkarna körde henne till en plats en bra bit från Sakhumzi. De åkte klockan fyra på morgonen för att sedan köa i flera timmar innan hon blev undersökt. Amelia var nöjd med läkaren, för han skrev ut både vätskedrivande och blodtryckssänkande samt sömntabletter. Sedan var det dags att köa på apoteket i några timmar för att få ut dem och sedan ytterligare en kö för att få en återbesökstid om en månad.

Hennes blodtryck har varit uppe i 190/100 men igår var det 130/90 och blodsockret 5,5 berättade hon lättad.

Hon har hört att man kan ta sitt eget blodtryck om man har en "apparat.

Då skulle hon åtminstone veta om yrseln och smärtan är knuten till blodtrycket.

Jag sa att hon om hon kunde skaffa en sådan så skickar vi pengar.

Oro för hälsan gör att hon tänker mer på framtiden och hur hon kan tjäna pengar till verksamheten. Försäljning av olika slag ger inte särskilt mycket i förtjänst men om man hade en buss skulle man kunna köra de som vill till affärer, arbete, skola och inte minst kyrkan mot bra betalning. Många vill åka till en kyrka som ligger lite längre bort och de betalar 400rand per person, skolbarn betalar 400rand per månad för att åka till skolan o.s.v. Det skulle flyta in kontanter varje dag vilket är hennes dröm. Hon har rätt i att det bara är privata bussar att tillgå i kåkstäderna, avstånden är stora och få har egen bil. Av fem ungdomar med körkort har två redan skaffat busskort så den saken är klar. Bussen skulle vara något större (22platser) än den hon fick genom pengarna från Konsertkör i Västs konsert med Lill Lindfors. Hon har fått kostnadsförslag från bilfirma och lånekalkyl från banken. När jag föreslog att de kunde testa idén först med den

nuvarande bussen slog hon ifrån sig. Den bussen är hon rädd om för den behövs till barnen.

Jag önskade att jag kunde säga: Vilken bra idé! Vi hjälper dig såklart. Men jag kunde i alla fall lova att förmedla hennes tankar. Fast det är kanske värt att granska det hela och se vad vi kan bidra med. Synd att vi inte kan köra ner med en buss till henne men..... tänk om vi kunde bli hämtade av den här bussen när vi åker ner till Sakhumzi i april 2010. Drömma kan man ju alltid.

Idag var jag inne på vår nya blogg och tittade på bildspelet ännu en gång och jag kände mig tacksam och stolt över att vi tillsammans gör en skillnad för dessa barn. Ta en titt ni också www.ameliasvanner.blogspot.com.

Många varma hälsningar från Barbro och Simon